आशितम्भवमुत्क्रुष्टं वल्गितं शयितं स्थितं। वङ्क मन्यत काकुत्स्थः कपीनां स्वेच्छया कृतं ॥ १०६ ॥

ज०म० आशीत्यादि। आशितम्भवमशनं आशितेभुवःकरणभावयो रिति खच् उत्क्रुष्टं किलकिलायितं वल्गितं धावनं तथा शयितं स्थितञ्च कपीनां स्वेच्छया कृतं एतत्काकुत्स्थोवङ्कमन्यत आधि तवान् पुण्यभाजदमे यदेषां स्वेच्छाविहारिणां चेष्टितं अस्माकन्तु शोकसन्तप्तानां न किञ्चिदस्तीति सर्व्वत्र भावे निष्ठा ॥ १०६ ॥

भ० आशितमित्यादि। आङ्पूर्व्वादश्नातेः क्तः आशितस्यदृते र्भोजनस्य भवनं आशितम्भवं भावधेलाशिताङ्गुवदति खः उत्क्रुष्टं शब्दकरणं वल्गितं गमनं शयितं शयनं पूशीधृषेत्यादिना गुणः स्थितं अवस्थानं दोषोमास्थामिति ङिः सर्व्वत्र भावे क्तः कपीनामे तत्सर्व्वं स्वेच्छया कृतं काकुत्स्थोवङ्क अमन्यत स्तुतवान् पुण्या एते स्वेच्छयैवं व्यवहरन्ति अस्माकन्तु शोकसन्तप्तानां न किञ्चि दस्तीति भावः स्वभावसिद्धत्वादाहार्य्यशोभारहितत्वात् प्रशंसा वा ॥ १०६ ॥

ततोबलिन्द्रमप्रख्यं कपिर्विश्वम्भराधिपं। सुग्रीवः प्राब्रवीद्रामं वालिनोयुधि विक्रमं ॥ १०७ ॥

ज०म० ततइत्यादि। ततः कार्य्यालोचनानन्तरं सुग्रीवोऽब्रवीत् लङि ब्रुवईट् किमुक्तवान् वालिनोयुधि विक्रमं शौर्य्यमिति प्रधान